

De adem van mijn zoon

Epiloog

december 2020

Colofon Epiloog

juni 2021

© Marcel Verreck & ArtNik Uitgaven

Met speciale dank aan Wouter Kessler

Omslagfoto: Joel Labadie

Overige foto's: Privé-archief

Margo Stam en Marcel Verreck

Vormgeving en opmaak: Nico Joosting Bunk

ISBN 978-94-90548-39-1

Liedtekst *De adem van mijn zoon*

CD Reünie, Marcel Verreck en Paul Pleijsier

<https://www.verreck-pleijsier.nl>

Marcel Verreck

Epiloog

Op dinsdagmiddag 15 december 2020 zeilde Daniël, voor het eerst sinds bijna vijf weken, met de traplift ons huis binnen. Kraaiend van opwinding. Er zijn momenten geweest waarop ik dacht dat ik dat niet meer zou meemaken.

Op donderdagochtend 12 november zette ik hem op de bus naar school. Van school zou hij naar het logeerhuis gaan, om daar nog een laatste weekend te verblijven. De beslissing was genomen. Maandag 23 november zouden Margo en ik hem naar woonzorgpark 'Het Westerhonk' in Monster brengen. Een bijzonder dorpje, goed geoutilleerd, vlakbij de kust gelegen, onderdeel van de landelijke zorgorganisatie 's Heeren Loo.

Die donderdagochtend merkte ik dat mijn neus niet alleen snotterig was, maar ook steeds minder begon te werken. Het reukvermogen verdween snel. De volgende dag reed ik naar de coronateststraat. Het was vrijdag de dertiende, dus de uitslag, die ik de volgende dag kreeg, verbaasde mij niet.

Hier en daar moesten wat mensen ingelicht worden, de schade viel mee, maar als eerste nam ik contact op met het logeerhuis. Daar werd Daan onmiddellijk in isolatie

geplaatst. Pas na het weekend kon hij getest worden, dinsdag bleek dat ook hij besmet was.

Ik had zogeheten milde klachten, geen koorts, gehoest of benauwdheid, vooral spierpijn en gesnotter. Wel voelde ik me steeds lamlendiger worden. Het logeerhuis moest uiteraard dicht, men probeerde van alles te regelen, maar het zag ernaar uit dat Daan toch naar mij zou worden gebracht. Door grote inspanningen van logeerhuis en 's Heeren Loo lukte het te elfder ure om een plek te vinden in een COVID-woning op Het Westerhonk. Zo zijn de mensen van onze zorg, ze gaan tot het gaatje. Daan ging vrolijk twee weken in quarantaine, had nergens last van, zag ik via de beeldtelefoon, en schoof toen door naar zijn nieuwe woonplek. Hij doet het er prima. Ik heb nog behoorlijk voor Pampus gelegen, ben inmiddels redelijk op krachten. Daarom was onze Daan weer hier. Heerlijk! Hij zal hier vaak zijn. En ik zal over ons onverbreekelijke verbond blijven schrijven.

Den Haag, Kerst 2020
Marcel Verreck